

Weekend 25 en 26 nov.

Overweging.

Aan het eind van het kerkelijk jaar wordt in het evangelie de eindafrekening opgemaakt. Het vertelt over Christus Koning, die op de troon gezeten, orde op zaken stelt. Wat voor soort koning is dat dan? Hoe moeten wij Jezus' koningschap zien? En kan de eerste lezing over God als herder ons hierbij richting wijzen?

Eerst een korte vertaling van het evangelie naar onze tijd:

Ik was hongerig, niet naar voedsel (want mijn koelkast was goed gevuld); ik was hongerig naar meeleven, een hartelijk woord, een schouderklop, wanneer was jij er?

Ik was dorstig, niet naar drank, maar ik hunkerde naar erkenning, een uurtje gezelschap, maar had jij het te druk met eigen zaken?

Ik was een vreemdeling; geen buitenlander, maar ik was anders dan jij. We verschilden van mening en levensopvatting en wie luisterde oprecht naar mij?

Ik was naakt, niet omdat ik geen kleren had. Maar door geroddel en vooroordelen werd ik in mijn hemd gezet en wie nam het voor me op?

Ik was gevangen, niet achter tralies. Ik was gevangene van mijn ouderdom, door mijn eenzaamheid of fysieke gesteldheid zat ik vast in mijn eigen huis. Wanneer heb ik je gezien?

Ik was ziek, niet letterlijk; ziek van angst, van heimwee, van machteloosheid, door werkeloosheid en wie hoorde mij aan? (tekst Cees Remmers)

Het is heel mooi dat de kerk bij het feest van Christus Koning kiest voor een eerste lezing over God als herder. Het zijn de zachte krachten die centraal staan: hij zal het verdwaalde dier zoeken, het verlaten dier terughalen, het gewonde dier verbinden, het zieke dier sterken. En ieder die net als die herder zorg heeft voor 'de minsten der mijnen' zoals die in het evangelie genoemd worden, die hoort bij de gezegenden van de Vader, die zijn welkom in Gods koninkrijk. Sterker nog: die vormen Gods koninkrijk hier en nu. "Niet in het land van ooit, maar in de hof van heden" (uitspraak van Cees Remmers). Hier in Heerlen, anno 2017, vraagt Jezus: wie was er voor mij? Wie was er voor de minste der mijnen?

Het is een godsbeeld dat Jezus zijn hele leven lang zal doorvertellen aan zijn leerlingen: God is als een Vader, Abba, die begaan is met zijn kinderen; als een herder, die begaan is met zijn schapen. En die visie wil Jezus niet alleen doorvertellen, maar ook waarmaken in zijn hele leven. Voor Jezus is de centrale vraag in het leven in één zin te stellen: heb je omgezien naar een van de minsten?

En dat concretiseert hij die minsten en legt uit wie en wat hij daarmee bedoelt: de hongerigen te eten geven, die dorst hebben te drinken geven, de naakten kleden en de vreemdelingen gastvrijheid verlenen, zieken en gevangenen bezoeken.

Het klinkt ons zo vertrouwd in de oren, omdat we deze visie waarschijnlijk al vaak gehoord hebben, maar voor de Joden in zijn tijd was het radicaal anders dan ze gewend waren.

God vereren deed je in de tempel, vond de gelovige Jood. Hem dienen deed je door de wetten van Mozes te onderhouden. En nu komt er zo'n leraar uit Nazareth die vertelt dat je God het beste eert als je omziet naar de minsten. Als je zorg draagt voor wie

kwetsbaar is. Dat was zo anders dat zij vroegen: maar wanneer heb ik u dan hongerig gezien of dorstig, ziek of naakt, als vreemdeling of gevangene? En Jezus antwoordt luidt: in ieder van die mensen heb je Mij gezien. Of heb je mij niet gezien! En op basis daarvan zal ook recht gesproken worden. Want het gaat om ge-recht-igheid. Het recht mag zegevieren. En dan gaat het niet over de politie die met regeltjes in de hand kijkt of het licht op je fiets het wel doet en of je niet 60 km rijdt waar 50 is toegestaan – hoe belangrijk regels en wetten ook zijn. Maar gerechtigheid is iets hogers, iets diepers, zo u wilt. De gerechtigheid van God is van een andere orde. Gerechtigheid is een hemelse zaak. Wie gerechtigheid doet, kijkt met de ogen van de Schepper en dient Jezus Christus, koning der gerechtigheid.

God dienen is dus vooral ook de handen uit de mouwen steken, niet omdat dat in de wet staat en de politie erop toeziet; niet omdat we dat vanuit de catechismus verplicht zijn, maar omdat God zo is; omdat God zijn Schepping, onze wereld, zo bedoeld heeft, omdat God als een herder zo begaan is met wie verloren lopen en uit de boot vallen. Als wij ons geraakt voelen door God, zoals Jezus zich gedragen voelde door God als een Vader, dan voelen we diep van binnen ook zijn ideaal van Zijn Koninkrijk, van die mooie wereld voor iedereen, waar ieder mens gerespecteerd wordt als beeld van God. En dan voel je van binnenuit dat je recht doet aan mensen, recht doet aan de minsten. Voorwaar een hemelse zaak. Amen.